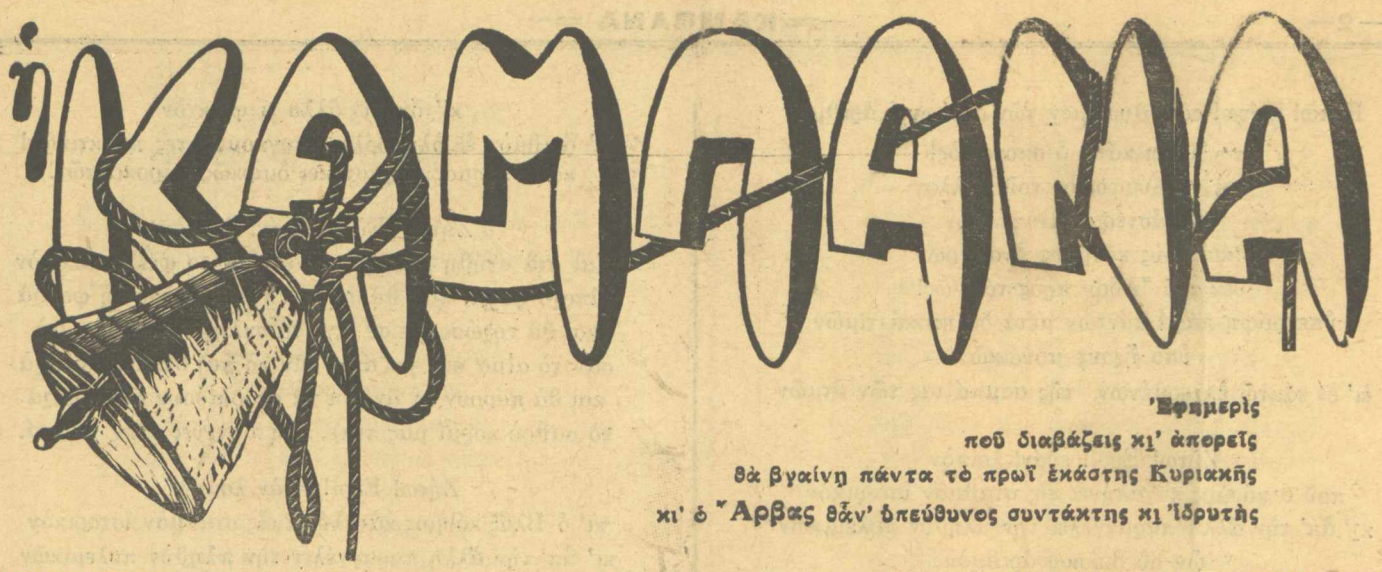

Ἐφημερὶς
ποῦ διαβάζεις κι' ἀπορεῖς
θὰ βγαίνῃ πάντα τὸ πρωῒ ἑκάστης Κυριακῆς
κι' ὁ Ἄρβας θἆν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι Ἰδρυτὴς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν	Χίλια κι' ἐννιακόσια κι' εἴκοσι κι' ἐννιὰ μᾶς ἀφίνει ὁ Σεπτέμβρης μὲ βροχὲς καὶ παγωνιὰ	Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμή

Εἰς δραχμὰς πενῆντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν
κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν
γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ
εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ
Ἐπιστολὰς καὶ συνδρομὰς
προσωπικῶς μόνον σ' ἐμᾶς

Τοῦ μηνὸς τοῦ Σεπτεμβρίου ἔχομ' εἴκοσι κι' ἐννέα Καὶ ἡ Ἕλλη ταξειδεύει ὅπως εἶν' ἀφράτη νέα	Δεκαοχτὼ μετρᾶμε φύλλα σ' ἀριθμὸν μὲ τὸ παρόν Καὶ ὁ Ὑπουργὸς μας κάνει ἀρχὴ συγκοινωνιῶν

Μετὰ κρότων καὶ φωνῶν
κι' εἰς τὰς χεῖρας τὴν λαμπάδα
τῶν Τρανῶν καλὰ κρατῶν
χαιρετῶ τῆς κοινωνίας τὸν σταθμὸν Ἱστορικὸν

Διελύθη κι' ἡ δεκάτη λοιπὸν Σύνοδος καὶ πάλι
ὅπου τρεῖς τραναὶ δυνάμεις κι' ἄλλαις ἕνδεκα μικραῖς
ἴδωσαν φανερὰ τὰ χέρια
πῶς θὰ σπάσουν τὰ μαχαίρια
πῶς συχαίνονται ν' ἀκούουν ἐπὶ τέλους ντουφεκιαῖς
κι' ὑπεσχέθ' ἡ μιὰ στὴν ἄλλη
Κάτω ὁ μιαιοφόνος Ἄρης, τῶν πολέμων ὁ καιρός

Κάτω! Κάτω! τῶν θυμάτων τῶν ἀθώων ὁ ἀριθμὸς
Ὅλοι κάτω ὁ σκοτωμὸς!
καὶ τὸ Σύμφωνον τοῦ Κέλλογ
ὡς ἀστέρας ἀνατέλλων
καὶ τοὺς κόσμους ἀναφέρων
ἐκ τοῦ Ἅδου πρὸς τό Φῶς!
ὑπεγράφη παρά πάντων μετὰ δόξης καὶ τιμῶν
ὑπὸ ἤχους μουσικῶν
κι' ἐν ταμτῷ ἐκχεομένων τῆς σαμπάνιας τῶν ἀτμῶν

Ζήτω! Εὐοί! εὐάν! λοιπὸν
ποῦ ὁ κόσμος καταλήγει εἰς σταθμὸν ἱστορικὸν
κ.ι' ἀπ' τὴν ἄλλη παραγγέλει τὴν πληθὺν πολεμικῶν
ὧν οὐ βρίσκω ἀριθμὸν
ὅπλα, βόμβαις καὶ κανόνια μετ' ἀντιτορπιλλικῶν
καὶ τῶν ἄλλων τῶν κακῶν
κι' ἀριθμὸν ἐκ θωρηκτῶν
κι' ἀριθμῶν ὑποβρυχίων σκυλοψάρων ἐκλεκτῶν
ἔτσι τάχα,.., γιὰ τὸ μάτι ἐπὶ τέλους τὸ... κακὸν
κι' ὄχι γι' ἄλλο τι φρικτὸν
κι' ἀριθμὸν ἐξ ὀλμοβόλων, συγκομοῦντες πρακτικῶν!
καὶ ὁ κόσμος παραστέκει διαρκῶς χειροκροτῶν!

Ζήτω! Εὐοί! Εὐάν! λοιπὸν
Καὶ στὰ στήθη μας ζεσταίνει κάπο.ο φεῖδι μαλακὸν
κάπο.ο φεῖδι, ποῦ θὰ σχίση τὴ θερμή του τὴ φωλιὰ
καὶ θὰ νο.ώσουμε σὲ λίγο τὰ σκληρά του τὰ φιλιὰ
σὰν τὸ αἷμα σας βυζάνη, σὰν τὸ πιῆ σταλιὰ, σταλιὰ
καὶ θὰ πάρουν οἱ ἀνέμοι νὰ σκορπίσουν στὴ φωτιὰ
τὸ σαθρὸ κορμί μας τότε, ποῦ πιστεύει στὴν ψευτιά.

Ζήτω! Εὐοί! Εὐὰν λοιπὸν
κι' ὁ Βλάξ κόσμος καταλήγει εἰς σταθμὸν ἱστορικὸν
κι' ἀπ' τὴν ἄλλη παραγγέλει τὴν πληθὺν πολεμικῶν
κι' ἔτσι ἔληξ' ἡ δεκάτη Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν
καὶ ἀντήλαξαν οἱ πάντες τὸν θερμὸν τους ἀσπασμὸν
Σνόουντεν, Μπριὰν καὶ Κέλογκ καὶ ὁ Χέντερσον μ' αὐτὸν
καὶ ὁ Στρέζεμαν ἐπίσης μὲ θερμὸν χαιρετισμὸν
τὴ δουλειὰ τῆς Ρενανίας τελικῶς ἐπιτυχών!

Ἦλθε κι' ἄλλος Ὑπουργὸς
τὸ θηρίον τῆς θαλάσσης νὰ σπαράξῃ ἐνεργῶς
τὴν καϋμένη Καλυδῶνα
ἧς ἡ μνήμη στόν αἰῶνα
θὲ νὰ μείνῃ διαρκῶς.

Λοιπὸν ἦλθ' ὁ Ὑπουργὸς
κι' αὐθωρεὶ στὸ Κρυονέρι κατηυθύνθη σοβαρῶς
καὶ ἠκούσθ' ἐκ Καλυδῶνος μιὰ φωνὴ σπαρακτικὴ
ποῦ ἡ πρώτη μου ἡ δόξα! σεῖς ὦ ἄνθρωποι κακοί!
ποῦ μετέφερα ὡς τώρα, ὡς σᾶς πρέπει, ἀγελληδόν!
κι' οὔτ' ἐπάθατε κανένας ἀπὸ 'μένανε κακόν;
Κι' ἔτσι εἶπ' ἡ Καλυδὼν
καὶ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐταράχθη τρομερὸν
καὶ ἐξῆλθε τὸ θηρίον ἀπ' τὸ κῦμα τρομερὸν
ὡσὰν ἤθελε νὰ φάγη κἂν τὸν ξένον Ὑπουργόν!

Λοιπὸν χαῖρε Καλυδών!
Αἰωνία σου ἡ μνήμη εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν!
ὤ! πῶς ἔσβυσες ταχέως τέτοιο ἄστρον μαγικὸν
χαῖρε! χαῖρε Καλυδών!
καὶ γλυκὺν σοῦ εὔχομ' ὕπνον ἐν τῷ μέσῳ τῶν νερῶν
χαῖρε χαῖρε Καλυδὼν!
ποῦ μᾶς πήγαινες πειὸ πέρα καὶ μᾶς 'γύριζες γοργὸν
στόν κακὸν σου τὸν καιρόν,
κι' ἔτσι σ' ἄλλαξε τὸ πλῆθος ἀπὸ σὲ βαρυαλγόν!
Καλὸν ὕπνον Καλυδών!

Μὲ τὴν Ἕλλην Δασκαλάκη τώρα πάει ὁ Ὑπουργὸς
καὶ γραμμὴν ἐγκαινιάζει μὲ αὐτήνε ἐνεργῶς
μὴ φωνάζεις τό λοιπὸν
ὡσεὶ ἄνθρωπος ἀλγῶν
παρὰ κύτα τὸ καράβι, ποῦ ἐδιάβηκε γοργῶς
Κύτα. Εἶδες τὶ καμάρι ἐπ' αὐτοῦ ὁ Ὑπουργὸς;
μὴ κυτάζεις βλοσυρῶς
κύταξ' ἓν Ἀγγελοκάστρῳ καὶ πῶς γεύονται δεινῶς
καὶ παστρέβουν τὸ τραπέζι εἰς τὴν μνήμην σ' εὐγενῶς
Λοιπὸν χαῖρε τὸ θηρὶον τῆς θαλάσσης διαρκῶς!
καὶ ὁ ὕπνος σου ἂς εἶναι ἀπαλὸς μὰ καὶ γλυκὸς
χαῖρε, χαῖρε Καλυδὼν
κι' αἰωνία σου ἡ μνήμη ἐν τῷ κόλπῳ τῶν Πατρῶν
Χαῖρε, Καλυδὼν, τῆς Κ.ρούναρ ἐσύ, πρῶτε Κολοσσέ!
ἀρκετὰ τὸν Κόσμο ἐχάρης, καὶ αὐτὸς ἐχάρη Σέ!
τώρα εἶν' ὅλα ἀλαγμένα
καὶ τὰ μοῦτρα σου σπασμένα
μὰ τοσοῦτον ἐλεεινὰ
ἐνῶ εἶναι στολισμένα
μπροστεινὰ καὶ πισινὰ
τῆς ὡραῖας Δασκαλάκη! Ἐσὺ μοιάζεις κουρελοῦς[
καὶ ἡ Ἕλλη Δασκαλάκη τώρα κάνει πλόας πλοῦς!

Μ' ἕνα ζευγάρι φλογερὸ
τὶ τρέβηξα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ

Κάθε πρωΐ, ποῦ ἀπὸ τὸ σπῆτι μου θὰ βγῶ
ἕνα ζευγάρι συναντῶ. Μά!. τὶ τρελλό..!!
γιὰ τὸ κακὸ μου τυχερό,
καὶ νεαρό.
Αὐτὴ μὲ προσωπάκι φλογερὸ
μ' ἕνα κορμάκι λιγερὸ
μὲ τρεῖς ἐλίτσες στὸ λαιμό,
ἐκεῖνος μ' ἕνα πρόσωπο κουτὸ
μαυρουδερὸ καὶ σκιερό,
μά,.. πρὶν προφθάσω νὰ τοὺς 'δῶ
μπράφ! μοῦ τὸ κάνουν ἀπὸ 'δῶ
προτοῦ νὰ λάβω τὸν καιρὸ
καὶ τί τραβῶ!
ἐγὼ μονάχα ξέρω... 'Εγὼ
κάθε πρωΐ, π' ἀπὸ τὸ σπῆτι μου θὰ βγῶ
μ' ἕνα ζευγάρι, π' ἀπαντῶ!. πολὺ τρελλὸ
γιὰ τὸ κακὸ μου τυχερό!
Μὰ στάσου καὶ θὰ ἰδῆς ἕνα πρωΐ,
ἀφοῦ σ' αὐτοὺς δὲ καίγεται καρφὶ
κι' ἐγὼ θέ νὰ τοὺς πάρω τὸ ντορό
ἐτοῦτο τὸ μυστήριο νὰ βρῶ
γιατ' ἔχω τώρα. τί! καιρό!
ποῦ τὸ μαρτύριο τραβῶ
μὲ τό τσακπίνικο μικρό,
ποῦ βλέπω τόσο ζωηρό,
νἄχῃ ἀγκαζέ.... ἕνα μωρό...!

Θὰ τούς παραφυλάξω. Ποῦ θὰ πᾶν,;
Ὡς πόσαις ὥραις θὰ μοῦ φᾶν,;
Αὐτὰ 'λεγα μὲ τοῦτο τὸ κεφάλι
καὶ ὅλο μου μεγάλωνε τὸ χάλι
καὶ μ' ἄνοιξε καλὸ τὸ νταραβέρι,
ὡς ποῦ μιὰ μέρα χέρι χέρι
ὅπως περάσανε προστὰ μου
τοὺς πῆραν τὸ κοντὰ τὰ βήματά μου,
χωρὶς νὰ θέλω ἐγὼ τ' ἁμαρτημά μου,
ἄν κι' ἦταν τώρα πειὰ καὶ ἡ σειρὰ μου,
καὶ μὲ περίσκεψι μεγάλη
τῆς σκάλαις ἀνεβῆκα ἀγάλι, ἀγάλι
νὰ μὴ τοὺς χάσω ἀπ' τὴ ματιὰ μου!
θωρῶντας τους αὐτοὺς στά... πισινά τους
ὅταν νάτους!
γιὰ νὰ μ' αὐξήσουν τὰ δεινά μου
ἢ καὶ γιὰ τὴν κακοτυχιὰ μου
μοῦ στρίβουν 'δῶθε, κεῖθε, κάτω, πέρα
καὶ θἄχαν' ἀσφαλῶς ὅλην τὴ μέρα,
ποῦ νὰ τοὺς πάρῃ... τὸν πατέρα
ὁπόταν..... καὶ τοὺς χάνω ἀπ' τὴ ματιὰ μου
στὴν πόρτα, ποῦ εὑρέθηκε μπροστὰ μου
ποῦ σπάσανε τὰ μοῦτρα τά.... δικὰ μου
κι' ἐχύθηκαν σωρὸς τὰ δάκρυὰ μου
γιατί, ποῦ νὰ τοὺς 'δῶ ἀπὸ 'κεῖ καὶ πέρα;
ποῦ νὰ τοὺς πάρῃ.... τὸν πατέρα!

. . . . . .

'Εστάθηκα λοιπὸν κι' ἐγὼ σέ μι' ἄλλη πόρτα,
ποῦ 'βοώμαγαν καὶ κἄτι.... ἀνθρώπου.... χνῶτα
κι' ἐκύταζα μὲ μάτια κεχηνότα
σκεπτόμενος καὶ τἄθλα μου τὰ πρῶτα!!
ἄχ! ὅταν νὰ κι' ἀπέναντί μου
καὶ κατ' εὐθεῖαν ἀντικρύ μου
γιὰ νὰ γεμίση καὶ τῆς πίκρας τὸ ποτῆρι
ἐφάνηκεν αὐτὴ στὸ παρεθύρι
μὲ γέλοια μὲ χαραῖς κι' ἐχαιρετοῦσε
τὸ νηὸ, π' ἀπὸ τὸν δρόμον ἀπαντοῦσε
καὶ τσ' ἔστελνε φιλιὰ μὲ σαστισμάρα,
ὡς φαίνετ' ἀπὸ τά πολλά τά σμπάρα,
ποῦ ρῖξαν τὰ... παπόρια καὶ τὰ...κάρρα
καὶ φαίνεται τὰ ρῖξαν στὴν ἐντέλεια
γιατ' ἤτανε κι' αὐτὴ ξερὴ στὰ γέλοια....
καὶ.. δὸς του γέλοια! δὸσ' του γέλοια...
ἐγέλαγα κι' ἐγὼ μέ τὰ κοπέλια!
κυτάζοντας τὸ μπλοῦ τὸ κορδελάκι
.....πούχ' ἕνα δαντελὲ πουκαμισάκι.....
κι' ἐφαίνετο ἡ γραμμὴ, ποῦ σὲ λιγώνει
σἄν κλῶνος, ποῦ δυό ρόδα τὰ ἐνώνει
νὰ μὴν ἀργῇ κανεὶς γιὰ νὰ σώνῃ.

. . . . . .

Ἄχ; τ' ἤτανε αὐτὸ 'ποῦ βρῆκα 'γὼ
μ' αὐτὸ τὸ ζευγαράκι τὸ τρελλὸ
'Αμὰν! ἀμὰν; τὶ βάσανο γερό
'Αλλ' ἄλλοτ' ἀπ' τὸ σπῆτι μου σἄν βγῶ
καὶ πάλι μέ ζευγάρι ἀπαντηθῶ
θὰ δέσω μὲ πετσέτα τὸ μυαλὸ
καὶ ἔτσι πλέον πειὰἄλλα δὲν τραβῶ
μ' αὐτὸ ζευγαράκι τρελλὸ,
ποῦ βρῆκα γιὰ κακὸ μου τυχερὸ!

Γι' αὐτὸ καὶ εἰς ὑμᾶς τὸ... συνιστῶ.
σἄν ἀπαντήσετε τὸ ζεῦγος τὸ τρελλὸ
ἀλλᾶχ'τε δρόμο ὅσο ἔχετε καιρὸ
γιατ' ἔχουνε κακὸν ἀμποδιακό.

Κόκκινη κλωστὴ δεμένη
στὴν ἀνέμη τυλιγμένη
δός της κλῶτσο νὰ γυρίσῃ
παραμῦθι ν' ἀρχινίσῃ.

Στὴν παράξενη τὴ χώρα,
ὅπου πῆραν ὅλα φόρα
ἀπορία ψάλτου βῆξ
πῶς θὰ γίνουνε τ' ἀγόρια
καὶ κορίτσια ἀναμὶξ
καὶ μαλώνουν σἄν κοκόρια
κι' οἱ πολῖτες,! μὰ κι' οἱ ἄλλοι
τὶ μικροὶ καὶ τὶ μεγάλοι
τέλος πάντως στὰ γερὰ
καὶ τρομάζει κι' ἐπιμένει
καὶ στὸν βοῦρκο παρασταίνει
πῶς θὰ πέσουν τὰ ἱερὰ
κάθε ρήτωρ στὴ σειρὰ
καὶ φωνάζει γοερὰ,
ἄν κι' ἡ σύνθεσις ἡ νέα
μεταρρύθμισι γενναῖα
εἰς τὸ Κράτος ἐπιβάλλει
καὶ συμπτύσσει καὶ τὰ φύλα

κι' ὁ Τοτὸς κι' ἡ Φιλομήλα
μέ συμπτύξεις!
περιπτύξεις!
πειὸ ταχύτερα θὰ φθάνουν
καὶ τὸ γάμο τους θὰ κάνουν
δίχως προῖκες καὶ κομὰ
δίχως πειὰ καὶ τὴ μαμὰ
κι' ἔτσι αὐξάνομεν ἐκτάκτως
τοὺς στρατιώταις γιὰ τὸ Κράτος
καὶ τῶν χρόνων μας τῶν πρώτων
θὰ ξανάρξουν οἱ καιροὶ!
καὶ μιὰ χώρα τῶν ἐρώτων
ἡ 'Ελλάς μας θὰ γενῇ
καὶ πρὸ πάντων καὶ... φτηνὴ,
ποῦ θὰ δρέπης.. ἐλευθέρως
τὸν καρπὸν αὐτῆς ἐγκαίρως
μετὰ τρόπων ἀναιδῶν
σᾶν τοὺς σκύλους, καθ' ὁδόν!

Οὔτε θάλαμοι λοιπὸν,
οὔτε ἄγγελος θὰ στέκῃ
νὰ φυλάττῃ ἐκεῖ παρέκει
ὅν ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ βλὰξ
ἔβαλε νὰ παραστέκῃ
στοῦ θαλάμου τὴν οὐδὸν
Τώρα πάντα παριδών
στέλλεις πάραυτα πὺξ-λὰξ
εἰς στὸν διάβολον κι' αὐτὸν
κι' ὄχι πλέον ἀπορῶν
μὰ... κερδίζων τὸν καιρὸν
εἰς τὸ τέρμα σου προφθάνεις
ἐν καιρῷ νὰ καταφθάνης
ἤτοι μία ὥρα ἀρχήτερα,
ποῦ!... ἀπὸ προτήτερα!
καὶ χωρὶς νὰ νοιώσης διόλου
πᾶς λοιπὸν κατὰ διαβόλου
μία καὶ καλλίτερα!!

Κόκκινη κλωστὴ λυμένη
καὶ τὸ Κράτος ἐπιμένει
ὅπως πάει, στὰ ζητήματα
κι' ἔτσι ἐγίναμε, σταράτα!
μία ντοματοσαλάτα
μούντζω καὶ.. . βλαστήματα!

Στήλη ἀλληλογραφίας
δια λόγους ποικιλίας
μὲ ὀλίγας ἀγγελίας

Φ.— Κύτα τώρα ποῦ περνάει ἡ κυρία....
Κ. Πὲς τὴν! Πῶς;
Φ.— Δὲν τὴν ξέρω! Μόνον ξέρω πῶς τὸ γάλα τῆς **Τροφὸς**
δίνει πάντα στὸ μπεμπέ της κι' ἔχει γίνει παχουλὸς
μιὰ χαρὰ ἕνα παιδάκι ποῦ περνῶντας ὁ καιρὸς
σὲ δυὸ μῆνες θἄχει γίνει ἕνας ἄντρας ζωηρὸς
Φ.— 'Αλλ' αὐτὰ ὅπου μοῦ λέγεις εἶνε θαύματα μεγάλα!
Κ.— Κι' ὅμως ὅλ' αὐτὰ τὰ κάνει μόνον τῆς **Τροφὸς** τὸ γάλα
ποῦ ἀνώτερον ἀκόμη τῆς μητρὸς εἶναι κι' ἀπ' ἄλλα!
καὶ νὰ πᾶς κι' ἐσὺ νὰ πάρης γιὰ τὴν κόρην σου, τρεχάλα
Φ.— Ἄν θὰ πάου; Οὔτε στέκω! Πάω!... γίνηκα.. μπουχός.!.
Κ.— Τρέχα!.. κι' ὅλοι σας τρεχᾶτε γιὰ τό γάλα τῆς **Τροφὸς**!

Τὸν Σωτῆριν Γκολφινόπ'λον συλλυποῦμ' εἰλικρινῶς
ἐπὶ τῇ σκληρᾶ ἀπωλεία, ἣν ἠσθάνθη ἀλγεινῶς.
Μὰ τὸν Ἄγγελον, ἡ δόξα ἄστραψεν σ' οὐρανία τόξα
καὶ τὸν ὕμνησεν ἀρκούντως γιὰ τοῦ κόσμου τὸ καλὸ
πῶχει κάμει, κι' εὔχομαὶ του καὶ τὸ χῶμα τ' ἀπαλὸ!

Εἰς τὸν Πάνον Σωτηρόπ'λον ἐκ φιλτάτων ἀληθῆ,
ὅς ἐκδίδει τὴν σπουδαίαν ἐν παντὶ «Δικαστικὴ»
δεινὸν ἔπληξε τὸ τραῦμα τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς
τὴν στιγμὴν π' ἐκεῖνος ὕψου τὰ φτερὰ του πρὸς τὰ 'μπρὸς
κι' ἡ Καμπάνα αἰσθανομένη τέτοια λύπη εἰλικρινῶς
συλλυπεῖται αὐτὸν θερμῶς

Συμμετέσχομεν ἐπίσης ἐν τῷ πένθει ἐπ' ἀδελφῇ
τοῦ φιλτάτου Σταύρου Κόγκου μέ τὴν λύπην ἀληθῆ
καὶ εἰλικρινῶς τὸν Σταῦρον συλλυπούμενος θερμῶς
εὐχομαι παρηγορίαν γι' Αὐτὴν ποῦναι πειὰ στὸ Φῶς!!

Ἕν γράμμα ὅπερ ἔλαβεν ὁ Κλάπας ἐκ τοῦ Φάπα

'Εν Πάτραις εἰκοσ'τέσσερες σοῦ γράφω φίλε Κλάπα.
Μετὰ τὴν τηλεφωνικὴν διάλεξίν μας πάλι
νὰ σοῦ ταράξω ἔρχομαι ὀλίγον τι τὸ χάλι
ἀφοῦ δὲν ἔστειλες λαγοὺς καὶ πέρδικες κι' ὀρνίθια
κι' ἀπ' ὅσ' ἄλλα πετούμενα εὑρίσκοντ' αὐτοῦ πλήθεια
γιατὶ δὲν μᾶς ἀπέστειλες τοὐλάχιστον ἀέρα
ἐκεῖ ποῦ 'τηλεφώναγες ὀνόματα ὡς πέρα.
τουτέστι νὰ μᾶς ἔστελλες ἀέρα... καθαρὸν
γιατὶ ἄν ἦτο ἄλλο τὶ θὰ ἦτο φοβερόν!!
'Εν τέλει εἰς τὴν πόλιν μας πολὺ σὲ καρτερῶ
κι' ὅπου σ' ἐφίλει ἡ μάννα σου κι' ἐγὼ ἐσὲ φιλῶ.

.....

'Απάντησις τοῦ Κλάπα
στὸ γράμμα τοῦ κύρ Φάπα

'Εν τῷ Πλατάνῳ αὐθημερὸν. Τὸ γράμμα σου ἐλήφθη
κι' ἀμέσως ὦ! παμφίλτατε ὁ ὀμφαλὸς μ' ἐλύθη
καὶ ἐπειγόντως στέλλω σοι ἐντὸς πολλῶν ἀσκῶν
γιὰ νἄχης ἓν ἀπόθεμα καμπόσων ἡμερῶν
ὅσο νὰ φθάσω νὰ σὲ ἰδῶ, μ' ἀέρα... καθαρὸν
ὅπως συνήθως ὁ ἀὴρ τυγχάνει τῶν βουνῶν
κι' ἄν θέλεις κι' ἄλλον, γράψε μου, κι' ἄν θέλεις... παρδαλόν
καὶ ἠχηρὸν καὶ βροντερὸν τουτέστι .. λαγκαδιῶν,
γιατὶ δὲν ἔχω πρόχειρον εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν,
θὰ σ' ἑτοιμάσω νὰ σταλῇ αὐτόσε αὐθημερόν.
Ταῦτα λαμβάνεις, φίλε μου, ἐτώρα στὸ παρὸν
καὶ στέλλω σοι φιλήματα, ὀπίσω σε φιλῶν.—

Μαιευτὴρ γυναικολόγος ὁ Χριστόφορος Κανῆς
ἰατρὸς ἐκ τῶν ἐγκρίτων τέως δὲ τῆς Κλινικῆς
τῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς γυνεκολογικῆς
Στὸ Παρίσι σπουδασμένος στὰ τοιαῦτα εἰδικὸς
Φίνος, δεδοκιμασμένος στὴ δουλειά του τακτικὸς
κι' ἔχει στὴν ὁδὸν 'Αράτου ἀριθμὸς σαρανταένα
κλινικὴν ποῦ συνιστᾶμεν εὐχαρίστως στὸν καθένα